

4. Indien B per 5 april 1991 geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is voor het eigen beroep: was zij wel geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt te achten voor ander passend werk, rekening houdende met de beperkingen, het opleidings- en arbeidsverleden van B en de belangstelling van B? Zo ja:

a. hoeveel uur per week zou B in de periode 5 april 1991 tot 1 januari 1999 met deze arbeid belast kunnen worden?

b. welk bruto-inkomen zou B met deze arbeid in die periode hebben kunnen verdienen?

c. welke opleidingen zou B eventueel hebben moeten volgen, hoe lang duren deze opleidingen en welke kosten zijn daaraan verbonden?

d. hoe groot waren indertijd de kansen van B op de arbeidsmarkt voor dit soort werk bij bedrijven/instellingen in haar omgeving?

5. Hoe groot is de behoefte aan huishoudelijke hulp per week als gevolg van de eventuele beperkingen bij het verrichten van huishoudelijk werk? Toelichting: het gaat bij deze vraag om de toegenomen behoefte aan huishoudelijke hulp na het voorval op 5 april 1991, waarbij ervan wordt uitgegaan dat gelet op de maatschappelijke status van B en de samenstelling van haar gezin op 5 april 1991 huishoudelijke hulp voor 8 uur per week zonder voornoemd voorval gebruikelijk is.

6. Valt in redelijkheid aan te nemen dat de eventuele behoefte aan huishoudelijke hulp sedert 5 april 1991 in de loop der tijd zou afnemen (bijvoorbeeld nadat de kinderen van B het huis verlaten hebben en/of haar echtgenoot gepensioneerd is) en zo ja, in welke mate en vanaf welk moment?

7. Hoe groot is de behoefte aan hulp bij het verrichten van andere werkzaamheden als gevolg van de eventuele andere beperkingen?

8. Heeft u nog overige opmerkingen die voor de beoordeling van de zaak van belang zouden kunnen zijn?

Beslissing

De rechtbank:

– gelast partijen in persoon, desgewenst vergezeld van hun raadslieden, te verschijnen voor mr. J.A.J. Peeters of diens eventuele vervanger, lid van de rechtbank tot het in rechts-overweging 4 hiervoor aangegeven doel en onder voldoening aan de daarin gegeven opdrachten;

– bepaalt dat deze comparitie van partijen zal

plaatsvinden op 6 augustus 2008 van 15.00 uur tot uiterlijk 17.00 uur in het gebouw van deze rechtbank, Parnassusweg 220-228 te Amsterdam;

in conventie en in reconventie

– houdt iedere verdere beslissing aan.

169

Rechtbank Utrecht

27 augustus 2008, nr. 246475/HA ZA 08-668, LJN BE9204

(mr. De Wolf)

Noot A. Wilken

Inzage in medische, arbeidskundige en verzekeringsgeneeskundige informatie. Privacy. Deskundigenbericht.

[Rv art. 22]

In een bodemprocedure waarin de benadeelde Fortis als WAM-verzekeraar aanspreekt tot vergoeding van de schade als gevolg van een hem in 2002 overkomen auto-ongeval, vordert Fortis in incident dat de rechtbank de benadeelde op grond van art. 22 Rv gelast alle medische, arbeidskundige en verzekeringsgeneeskundige informatie over de periode 1997 tot het moment van instellen van de incidentele vordering ter beschikking te stellen. De rechtbank wijst deze incidentele vordering af en oordeelt dat dergelijke inzage (1) een te grote inbreuk op de privacy van de benadeelde oplevert en (2) dat, als later in de procedure tot benoeming van een onafhankelijk deskundige zal worden overgegaan, de medisch adviseur van Fortis inzage zal kunnen krijgen in de medische informatie die de benadeelde op verzoek van deze deskundige aan hem ter beschikking stelt.

[Eiser] te [woonplaats],

eiser in de hoofdzaak,

verweerder in het incident,

procureur: mr. F.A.P. Laporte,
tegen

de naamloze vennootschap Fortis ASR Schadeverzekering NV te Utrecht,

gedaagde in de hoofdzaak,

eiseres in het incident,

procureur: mr. N.M. Jansen.

1. *De procedure* (...; red.)

2. *De beoordeling in het incident*

2.1. Op 3 september 2002 heeft een ongeval plaatsgevonden waarbij [eiser] was betrokken, als passagier gezeten naast de bestuurder in een personenauto. De personenauto waarin [eiser] zat, werd van achteren aangereden door een andere personenauto, welke auto ten tijde van het ongeval ingevolge de WAM verzekerd was bij een rechtsvoorgangster van Fortis. Fortis erkent de aansprakelijkheid van haar verzekerde.

2.2. In de hoofdzaak vordert [eiser] vergoeding van door hem geleden schade als gevolg van het hem overkomen ongeval. Fortis betwist in de hoofdzaak het causaal verband tussen het ongeval en de door [eiser] gestelde klachten en beperkingen, alsmede de ernst en omvang daarvan. Verder betwist Fortis de omvang van de gestelde schade en het causaal verband tussen de diverse schadeposten en het ongeval. Fortis voert aan dat voor de beoordeling van de vorderingen van [eiser] noodzakelijke informatie ontbreekt en vordert daarom in incident dat de rechtbank [eiser] op de voet van artikel 22 Rv gelast alle medische, arbeidskundige en verzekeringsgeneeskundige informatie over de periode 1997 tot en met heden aan haar, dan wel haar advocaat en/of medisch adviseur ter beschikking te stellen. Volgens Fortis is het van belang dat een compleet (medisch) beeld van [eiser] wordt verkregen, omdat alleen dan duidelijk zal worden welke deskundigen in deze nodig zijn om de ongevalsgerelateerde klachten en beperkingen van [eiser] vast te stellen.

2.3. [Eiser] voert tot zijn verweer aan dat het verzoek van Fortis prematuur is, omdat een dergelijk verzoek slechts – in beperkte mate – voor toewijzing in aanmerking zou kunnen komen als de rechter een nieuw deskundigenonderzoek zou bevelen. Fortis heeft verder zelf geweigerd een gezamenlijke psychiatrische expertise te laten verrichten en de heer [medisch adviseur], medisch adviseur van DAS Rechtsbijstand, heeft al informatie aan de medisch adviseur van Fortis verstrekt. Voorts maakt het verstrekken van alle gevraagde gegevens een te grote inbreuk op de privacy van [eiser].

2.4. De rechtbank overweegt het volgende. Voor het vaststellen van de door het ongeval

veroorzaakte schade kan de gehele (medische) geschiedenis van [eiser] van belang zijn. Daar staat echter tegenover dat moet worden voorkomen dat onnodig persoonlijke gegevens van [eiser] in handen van Fortis, haar advocaat of medisch adviseur terecht komen. De door Fortis ingestelde vordering te gelasten dat [eiser] al zijn medische, arbeidskundige en verzekeringsgeneeskundige gegevens over vele jaren aan Fortis dan wel haar medisch adviseur ter beschikking stelt, is naar het oordeel van de rechtbank een te grote inbreuk op de privacy van [eiser].

2.5. Daar komt bij dat de rechtbank, anders dan Fortis, van oordeel is dat in het huidige stadium van de procedure niet kan worden geconcludeerd dat uitsluitend indien Fortis de beschikking heeft over alle genoemde stukken een beslissing tot benoeming van deskundigen kan worden genomen. Het komt de rechtbank voor dat een goede proceseconomie in de onderhavige zaak met zich meebrengt dat de vraag of tot benoeming van deskundigen, en zo ja, van welke discipline, moet worden overgegaan, ter gelegenheid van de comparitie van partijen in aanwezigheid van de behandelend rechter kan worden besproken. Indien vervolgens tot benoeming van onafhankelijke deskundige(n) wordt overgegaan, zal de medisch adviseur van Fortis inzage kunnen verkrijgen in de stukken die [eiser] op verzoek van de deskundige(n) aan de deskundige(n) ter beschikking stelt of doet stellen.

2.6. Gelet op het voorgaande zal de incidentele vordering worden afgewezen. Fortis zal als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten van het incident worden veroordeeld.

3. *De beoordeling in de hoofdzaak*

3.1. De rechtbank zal een comparitie bevelen om inlichtingen over de zaak te vragen en om te onderzoeken of partijen het op een of meer punten met elkaar eens kunnen worden. Daarbij kan de mogelijkheid van doorverwijzing naar een mediator aan de orde komen.

3.2. De rechtbank wijst erop dat zij uit een niet verschijnen van een partij ter comparitie de gevolgtrekkingen – ook in het nadeel van die partij – kan maken die zij geraden zal achten.

3.3. Partijen kunnen zich op de zitting laten bijstaan door een eigen (medisch) adviseur.

3.4. De behandeling van de zaak ter compari-

tie zal in beginsel de volgende onderwerpen bevatten. De rechter zal beginnen met een aantal formaliteiten. Vervolgens zal de rechter zo nodig vragen stellen over de feiten en over de standpunten van partijen waarin inzicht moet bestaan om tot een oordeel te kunnen komen.

3.5. In beginsel zal ter comparitie niet de gelegenheid worden geboden om te pleiten, waarbij onder pleiten wordt verstaan het juridisch beargmenteren van de zaak aan de hand van een voorbereide, uitgeschreven pleitnotitie.

3.6. Op de comparitie zal, eventueel aan de hand van een voorlopig oordeel over de zaak, worden nagegaan hoe de verdere gang van de procedure moet zijn. Daarbij kan ook aan de orde komen of een schikking (al dan niet op onderdelen) mogelijk is. Ter zitting kan aan de orde komen of een deskundigenonderzoek noodzakelijk is, welke vragen beantwoord moeten worden, uit welke disciplines benoeming van deskundigen nodig is en wie partijen als deskundige benoemd willen zien. De zitting eindigt met een aantal formaliteiten.

4. De beslissing

De rechtbank in het incident

4.1. wijst het gevorderde af,

4.2. veroordeelt Fortis in de kosten van het incident, aan de zijde van [eiser] tot op heden begroot op € 452,=, in de hoofdzaak

4.3. beveelt een verschijning van partijen, bijgestaan door hun advocaten, voor het geven van inlichtingen en ter beproefing van een minnelijke regeling op de terechtzitting van mr. M. Ramsaroep van deze rechtbank in het gerechtsgebouw te Utrecht aan het Vrouwe Justitiaplein 1 op woensdag 14 januari 2009 van 13.30 uur tot 15.30 uur,

4.4. bepaalt dat [eiser] dan in persoon aanwezig moet zijn en dat Fortis dan vertegenwoordigd moet zijn door iemand die van de zaak op de hoogte is en hetzij rechtens hetzij op grond van een bijzondere schriftelijke volmacht bevoegd is haar te vertegenwoordigen,

4.5. bepaalt dat de partij die op genoemd tijdstip niet kan verschijnen, binnen twee weken na de datum van dit vonnis schriftelijk en gemotiveerd aan de rechtbank ter attentie van de secretaresse (mevrouw H. Alberts kamer A.2.16) – om een nadere dag- en uurbepaling

dient te vragen onder opgave van de verhin- derdata van alle partijen in de drie maanden volgend op genoemde datum.

NOOT

1. In deze zaak – waarin de benadeelde in 2002 een auto-ongeval is overkomen – heeft Fortis geprobeerd de rechtbank er op grond van art. 22 Rv toe te bewegen de benadeelde te bevelen al zijn medische, arbeidskundige en verzekeringsgeneeskundige informatie over de periode 1997 tot het moment van instellen van de incidentele vordering aan Fortis, dan wel haar advocaat en/of haar medisch adviseur ter beschikking te stellen. De rechtbank borduurt in deze zaak voort op de arresten van de Hoge Raad van 22 februari 2008 (RvdW 2008/256 en RvdW 2008/261) en wijst de vordering van Fortis af.

2. In de zaken die speelden voor de Hoge Raad, werd in het kader van een voorlopig deskundigenbericht verzocht om inzage in alle medische gegevens van voor en na het ongeval. De Hoge Raad wees dit verzoek af, althans verwierp het tegen de afwijzing door het hof gerichte cassatieberoep. De belangrijkste redenen hiervoor hing samen met de enge opvatting van de Hoge Raad over het doel van het voorlopig deskundigenbericht. Naar het oordeel van de Hoge Raad strekt een voorlopig deskundigenbericht ertoe de verzoekende partij, door middel van de antwoorden van de deskundige op de hem gestelde vragen, een inschatting te kunnen laten maken van zijn kansen in een eventuele procedure. Het feit dat de deskundige op grond van art. 198 lid 1 Rv onpartijdig en naar beste weten zijn oordeel dient te geven, brengt mee dat de deskundige zelf bepaalt welke informatie voor het door hem uit te voeren onderzoek noodzakelijk is. Een verzoek om de benadeelde op voorhand te bevelen de deskundige (en de wederpartij) bepaalde medische informatie te verschaffen, past volgens de Hoge Raad niet in dit stelsel.

3. In het kader van een voorlopig deskundigenbericht bestaat dus geen ruimte voor een zelfstandig verzoek van de aansprakelijk gestelde partij – veelal vertegenwoordigd door een verzekeraar – tot verstrekking van medische gegevens van de benadeelde van voor en na het ongeval en is het aan de medische deskundige om te bepalen welke gegevens hij no-

dig heeft voor de uitvoering van zijn onderzoek. Het is echter van belang in te zien dat deze uitspraken van de Hoge Raad uitsluitend betrekking hebben op het voorlopig deskundigenbericht.

4. De problematiek rondom het al dan niet verstrekken van medische informatie speelt ook in andere, eerdere fasen van het medisch traject. Het probleem begint feitelijk al bij de advisering door de medisch adviseurs van beide partijen. Om een deugdelijk advies uit te kunnen brengen, zullen deze medisch adviseurs behoefte hebben aan inzage in medische informatie van de benadeelde. In rechtstreekse zin bevatten de uitspraken van de Hoge Raad hier niets over. De Hoge Raad wijst wel op mogelijkheden voor een verzekeraar om medische informatie op te vragen, maar lijkt daarbij slechts te doelen op de situaties waarin – nadat reeds een voorlopig deskundigenbericht is uitgebracht – nog behoefte bestaat aan nadere medische informatie:

“3.6.5. (...) Indien in een procedure waarin het voorlopige deskundigenbericht wordt overgelegd, blijkt dat voor de beoordeling daarvan of voor een aanvullend onderzoek dergelijke gegevens nodig zijn, dan zal de rechter in de procedure op de voet van art. 22 Rv. de partij die het aangaat een bevel tot het overleggen daarvan kunnen geven. Eventueel kan, daar waar mogelijk is, art. 843a Rv toepassing vinden.” Een dergelijke situatie zou zich bijvoorbeeld voor kunnen doen als een deskundige ten onrechte bepaalde gegevens niet heeft opgevraagd, terwijl deze gegevens wel noodzakelijk zijn voor een goede schadeafwikkeling of wanneer blijkt dat er medische gegevens zijn die wel van belang zijn voor de schadeafwikkeling, maar die niet zien op het expertisegebied van de deskundige en die dus niet door de deskundige in zijn oordeel (kunnen) worden betrokken (zie ook: Chr. H. Van Dijk, ‘De beschikkingen van de Hoge Raad over de patiëntenkaart en de gevolgen daarvan’, *PIV-Bulletin* april 2008, p. 8).

5. Zoals gezegd, zal veelal reeds in eerdere fasen van het medisch traject, wanneer (nog) geen onafhankelijke deskundige is ingeschakeld, behoefte bestaan aan inzage in medische informatie. Dit doet zich voor in de onderhavige zaak. Fortis vordert in incident dat de rechtbank de benadeelde op de voet van art. 22 Rv gelast alle medische, arbeidskundige en

verzekeringsgeneeskundige informatie over de periode 1997 tot het moment van instellen van de incidentele vordering aan haar, dan wel haar advocaat en/of haar medisch adviseur ter beschikking te stellen. Als reden hiervoor voert Fortis aan dat pas nadat een compleet (medisch) beeld van de benadeelde is verkregen, kan worden beoordeeld welke deskundigen in deze zaak zouden moeten worden ingeschakeld om de ongevalgerelateerde klachten en beperkingen van de benadeelde vast te kunnen stellen.

6. De rechtbank wijst deze incidentele vordering af. Ondanks dat de rechtbank erkent dat voor de vaststelling van de door het ongeval veroorzaakte schade de gehele (medische) voorgeschiedenis van de benadeelde van belang kan zijn, oordeelt zij dat het ter beschikking stellen van alle medische, arbeidskundige en verzekeringsgeneeskundige informatie van de benadeelde over vele jaren aan Fortis c.q. haar medisch adviseur, een te grote inbreuk op de privacy van de benadeelde oplevert. Het is jammer dat de rechtbank dit oordeel verder niet motiveert. Dit heeft mogelijk te maken met het feit dat Fortis haar verzoek heeft gegrond op art. 22 Rv. Deze bepaling geeft de rechter een discretionaire bevoegdheid, op grond waarvan hij partijen kan bevelen bepaalde stellingen toe te lichten of bepaalde op de zaak betrekking hebbende bescheiden over te leggen. Een partij kan de rechter weliswaar verzoeken de wederpartij te gelasten bepaalde bescheiden – zoals bijvoorbeeld medische informatie – over te leggen, maar de rechter is niet verplicht aan dit verzoek te voldoen. Hij hoeft zelfs niet uitdrukkelijk op een dergelijk verzoek te reageren en er worden ook geen hoge eisen gesteld aan de eventuele motivering van zijn beslissing (A.I.M. van Mierlo, *Parlementaire Geschiedenis: herziening van het burgerlijk procesrecht voor burgerlijke zaken*, Deventer: Kluwer 2002, p. 157). Op grond van art. 22 Rv kan door partijen dus geen inzage in medische informatie worden afdwongen.

7. Fortis had haar verzoek om inzage ook kunnen baseren op art. 843a Rv. Dit verzoek kan eveneens als incidentele vordering worden ingesteld en geeft de partij die inzage wenst in bepaalde informatie een sterker recht. De rechter zal een verzoek op grond van art. 843a Rv in principe toe moeten wijzen als aan alle in dit artikel genoemde vereisten is voldaan. Deze

vereisten houden in dat de verzoekende partij een *rechtmatig belang* moet hebben bij het vorderen van inzage, afschrift of uittreksel van *bepaalde bescheiden* aangaande een *rechtsbetrekking waarin hij of zijn rechtsvoorgangers partij zijn*. Als aan deze vereisten is voldaan, kan alleen een geheimhoudingsplicht of een gewichtige reden van degene die de bescheiden onder zich heeft aan de toewijzing van een vordering tot inzage in de weg staan. Daarnaast kan een verzoek worden afgewezen als redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een behoorlijke rechtspleging ook zonder verschaffing van de gevraagde gegevens is gewaarborgd. Het is allerminst zeker dat een verzoek van Fortis op grond van art. 843a Rv het wel zou hebben gehaald, aangezien de benadeelde zich in dat geval ongetwijfeld op het standpunt zou hebben gesteld dat de bescherming van zijn privacy een gewichtige reden oplevert die zich tegen de overlegging van medische gegevens verzet. De rechtbank had zich in dat geval echter wel genoodzaakt gezien een goed gemotiveerde belangenafweging te maken.

8. Naast het feit dat de rechtbank oordeelt dat inzage voor Fortis in alle medische, arbeidskundige en verzekeringsgeneeskundige informatie een te grote inbreuk op de privacy van de benadeelde oplevert, gaat zij eveneens mee in het verweer van de benadeelde dat het verzoek van Fortis prematuur is, aangezien een dergelijk verzoek slechts voor toewijzing in aanmerking zou komen als de rechter daadwerkelijk een deskundigenonderzoek zou bevelen. De rechtbank oordeelt:

“2.5. Daar komt bij dat de rechtbank, anders dan Fortis, van oordeel is dat in het huidige stadium van de procedure niet kan worden geconcludeerd dat uitsluitend indien Fortis de beschikking heeft over alle genoemde stukken een beslissing tot benoeming van deskundigen kan worden genomen. Het komt de rechtbank voor dat een goede proceseconomie in de onderhavige zaak met zich meebrengt dat de vraag of tot benoeming van deskundigen, en zo ja, van welke discipline, moet worden overgegaan, ter gelegenheid van de comparitie van partijen in aanwezigheid van de behandelend rechter kan worden besproken. Indien vervolgens tot benoeming van onafhankelijke deskundige(n) wordt overgegaan, zal de medisch adviseur van Fortis inzage kunnen verkrijgen in de stukken die [eiser] op verzoek van de des-

kundige(n) aan de deskundige(n) ter beschikking stelt of doet stellen.”

Ondanks dat Fortis dit verzoek om medische informatie niet doet in het kader van een verzoek om een voorlopig deskundigenbericht, past de rechtbank hier wel het door de Hoge Raad in de arresten van 22 februari 2008 geformuleerde stappenplan toe, althans in ieder geval de eerste twee stappen uit dit stappenplan: (1) de onafhankelijke deskundige bepaalt welke gegevens hij nodig heeft voor de uitvoering van zijn onderzoek en (2) alle medische informatie die aan deskundige wordt verstrekt, wordt tegelijkertijd in kopie aan de medisch adviseur van de wederpartij verstrekt. De derde stap uit het door de Hoge Raad geformuleerde stappenplan houdt in dat de wederpartij ook kennis mag nemen van de aan de deskundige verstrekte informatie, als de benadeelde na totstandkoming van het deskundigenbericht geen beroep doet op zijn blokkeringsrecht.

9. Door op deze wijze voort te borduren op de arresten van de Hoge Raad en te oordelen dat de medisch adviseur van Fortis pas tegelijkertijd met een *eventueel* te benoemen deskundige de beschikking kan krijgen over medische informatie, lijkt de rechtbank uit het oog te verliezen dat partijen reeds in een veel eerder stadium in het medisch traject behoefte kunnen hebben aan de uitwisseling van medische informatie. Aan het begin van een medisch traject in een letselschadezaak wordt door beide partijen een medisch adviseur ingeschakeld. Om hun opdrachtgevers te kunnen adviseren over de medische kant van de zaak, dienen de medisch adviseurs te beschikken over medische informatie van de benadeelde. Over het algemeen wordt er pas een onafhankelijk deskundige ingeschakeld als de medisch adviseurs er onderling niet uitkomen. De Rechtbank Rotterdam heeft het belang van vroegtijdige uitwisseling van medische informatie – in ieder geval voordat eventueel een onafhankelijke deskundige wordt benoemd – en de rol van de medisch adviseur hierin, duidelijk verwoord in een uitspraak van 25 november 2005 (LJN AU8571):

“In een zaak als deze, waarin beide partijen worden bijgestaan door een medisch adviseur, dient naar het oordeel van de rechtbank het uitgangspunt te zijn dat de medisch adviseurs ervoor zorgdragen dat het medisch dossier wordt gecompleteerd voordat een deskundige

wordt ingeschakeld. Het completeren van het medisch dossier en het op basis daarvan beoordelen of advies van een onafhankelijk medisch specialist dient te worden ingewonnen is bij uitstek een taak van de medisch adviseurs van partijen. Het spreekt naar het oordeel van de rechtbank voor zich dat beide medisch adviseurs over het volledige medisch dossier dienen te kunnen beschikken. Zij moeten in beginsel geacht worden op basis daarvan te kunnen beoordelen welke medische informatie van belang is voor het tussen partijen bestaande geschil.”

10. Wanneer de arresten van de Hoge Raad van 22 februari 2008 zo zouden worden uitgelegd dat de medisch adviseur van de aansprakelijke partij pas gelijktijdig met een onafhankelijk deskundige recht heeft op inzage in het medische dossier – zoals de rechtbank in deze zaak lijkt te doen – zou in iedere letselschadezaak een (voorlopig) deskundigenbericht noodzakelijk worden. Dat zou voor de aansprakelijke partij dan de enige manier zijn om inzage in de medische informatie van de benadeelde te kunnen krijgen. De Hoge Raad heeft echter geoordeeld dat de procedure rondom het voorlopig deskundigenbericht zich hier nu juist niet voor leent. Wanneer een partij inzage in medische informatie wenst, kan zij een beroep doen op art. 22 Rv en/of art. 843a Rv, aldus de Hoge Raad. Een dergelijk beroep kan dan vervolgens niet worden afgewezen met de enkele overweging dat de medisch adviseur van de aansprakelijke partij uitsluitend inzage kan krijgen in de medische informatie, die een nog te benoemen onafhankelijk deskundige nodig acht voor het uitbrengen van een (voorlopig) deskundigenbericht. Deze redenering bijt zichzelf in de staart en brengt de praktijk geen stap verder in de discussie rondom de uitwisseling van medische informatie.

11. Daar waar een belastend, kostbaar en tijdrovend (voorlopig) deskundigenbericht niet absoluut noodzakelijk is, dient dit bovendien zoveel mogelijk te worden voorkomen. In eerste instantie moet de medisch adviseurs van partijen de mogelijkheid worden geboden het onderling eens te worden over de (omvang van) de ongevalsgevolgen. In dat kader is het goed denkbaar dat de medisch adviseur van de aansprakelijke partij inzage wenst in medische, arbeidskundige en verzekeringsgeneeskundige informatie van de benadeelde. Wanneer de be-

nadeelde deze informatie weigert te verstrekken, moet het voor de aansprakelijke partij mogelijk zijn de rechter op grond van art. 22 Rv en/of art. 843a Rv om inzage in deze informatie te verzoeken, zonder dat daar een onafhankelijk deskundige aan te pas komt.

mr. A. Wilken
onderzoeker aan de Vrije Universiteit te
Amsterdam

Verkeer en infrastructuur

170

Kantonrechter Zutphen
23 september 2008, nr. 335754 CV-EXPL 08-1140, LJN BF3212
(mr. Smulders)

Aanrijding. Onverzekerde auto. Aansprakelijkheid. Waarborgfonds.

[WAM art. 27]

Er heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen twee personenauto's. Eén van de personenauto's was ten tijde van de aanrijding niet verzekerd tegen het risico van wettelijke aansprakelijkheid. De schade die de onverzekerde auto heeft veroorzaakt is door het Waarborgfonds aan de andere auto vergoed. Het Waarborgfonds vordert van gedaagde, de bestuurder van de onverzekerde personenauto, de door haar vergoede schade. Het Waarborgfonds stelt dat gedaagde aansprakelijk is voor de aanrijding omdat hij geen voorrang heeft verleend aan de bestuurder van de andere personenauto. Gedaagde beroept zich op eigen schuld van de andere bestuurder en stelt dat de aanrijding is ontstaan doordat de andere bestuurder te hard heeft gereden. Tevens stelt gedaagde dat naar zijn indruk de andere bestuurder meer in gesprek was met de passagiers in zijn auto, dan dat hij lette op het verkeer. In de procedure die volgt tussen het Waarborgfonds en de bestuurder van de onverzekerde auto gaat de kantonrechter aan deze laatste stelling voorbij, nu deze stelling pas ter comparitie naar voren is ge-